

боко проникнато от чувство на благодарност и признателност към едноплеменния и едноверен руски народ. Фердинанд, обаче, бе католик и по едни или други съображения твърде ревностен и, въпреки наложеното му от обстоятелствата покръстване на Бориса, за да спечели отново благоволенieto на разгневения Леон XIII и въобще благодарностите на католически свят, указваше силна подкрепа за разпространението на католицизма в България и не веднаж е давал да се разберат неговите скрити замисли към българската ортодоксална религия.

Но тези негови замисли не бяха продиктувани само от желанието му да се върне час по-скоро в лонното на католицизма. Те имаха и по-дълбоки политически мотиви и съображения. Това бе цяла една политика, която той си бе предначертал още в първите години на своето князуване и която се старееше да провежда кога по-усилено, кога по-слабо, макар понякога, на вид, даже и да я е изоставял. Това бе политиката на отделяне на България от Русия и останалия славянски свят. Една от връзките, които усилваха племенното родство между България и славянството бе и българската ортодоксална религия. Ето защо и една от формите на тази политика на Фердинанда бе отслабването на тази религия и подпомагането развитието на католицизма в България. Но тази политика той е практикувал винаги най-прикрито. Особена сила доби тя след обявяването на Общо-европейската война, при още „строгия и лоялен неутралитет“ на Радославова. Нейните несъмнени и блестящи прояви бяха преименуването на църквата Св. Александър Невски, въздигнат от лептата на българския народ храм-паметник, за да се изрази с него благодарността и признателността на българския народ към великата славянска освободителка, и заменяването на юлиан-